

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

navrhovatele: **Ing. M. V.**
bytem X

proti
odpůrci: **Město Šumperk**
sídlem náměstí Míru 1, 787 01 Šumperk

o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Změny č. 2a Územního plánu Šumperk, schváleného usnesením zastupitelstva města Šumperk č. 461/20 ze dne 14. 5. 2020,

takto:

- I. Návrh se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Navrhovatel se svým návrhem došlým soudu dne 23. 6. 2020 domáhal zrušení opatření obecné povahy, a to Změny č. 2a Územního plánu Šumperk, schváleného usnesením č. 461/20 Zastupitelstva města Šumperk dne 14. 5. 2020.
2. Navrhovatel nejprve rekapituloval průběh přijímání napadeného opatření obecné povahy; dále vymezil své námitky, které lze specifikovat následovně:
 - nesouhlas s textovou částí Územního plánu Šumperk ve znění Změny č. 1, a to v rozsahu bodu 2.3 písm. e), který stanovuje ve vybraných lokalitách speciální podmínky pro vytápění budov tzv. OSPER (v kap. I odůvodnění Změny č. 2a označeno jako „4a“)
 - porušení zákona při vymezení zastavitelných ploch v lokalitě „B.“ na plochách č. X, X, X, X, X, X, X a X a nedostatečné prokázání potřeb vymezení nových zastavitelných ploch s ohledem na předpokládaný zábor ZPF (v kap. I odůvodnění změny č. 2a označeno jako „4b“)
 - nedostatečně zpracované vyhodnocení vlivů územního plánu na životní prostředí a vyhodnocení vlivů Změny č. 2 Územního plánu Šumperk na udržitelný rozvoj území (v kap. I odůvodnění změny č. 2a označeno jako „4c“)
 - nedostatečně zpracovaná koncepce zeleně v územním plánu (v kap. I odůvodnění změny č. 2a označeno jako „4d“)
 - nepravdivě uvedený závěr v odůvodnění Změny č. 2 Územního plánu Šumperk v kapitole I. Zpráva o výsledcích vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území (v kap. I odůvodnění změny č. 2a označeno jako „4e“).
3. Navrhovatel zdůraznil rozdíl mezi námitkami a připomínkami ve smyslu § 52 odst. 2 a 3 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (dále jen „stavební zákon“), přičemž sám za své *připomínky* ve smyslu uvedeného označil porušení zákona při vymezení zastavitelných ploch v lokalitě „B.“ a nesouladu územní studie sídelní zeleně města Šumperka se strategií přizpůsobení se změně klimatu. Za námitky označil stanovení speciálních podmínek pro vytápění v rámci energetické koncepce, podstatné vady SEA a narušení principu udržitelného rozvoje.
4. Ve vztahu k dotčení svých práv navrhovatel argumentuje, že implementací energetické koncepce do územně plánovací dokumentace, kdy má město svůj partikulární zájem, aby byla přednostně využívána tepelná energie z jeho zdrojů, tedy z kotelny společnosti Podniky města Šumperka, a. s., a je jim jinak zamezeno, aby případně využili jinou alternativu dodávek tepla. Tím dochází k zásahu do materiální sféry navrhovatele jako vlastníka nemovitosti.
5. Pokud se týče ostatních oblastí, které navrhovatel v návrhu vymezil, ve vztahu k vadám SEA navrhovatel uvedl, že zhotovitel nepostupoval v souladu se zákonem č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí (dále jen „zákon o EIA“), když nedodržel svou povinnost dle znění Přílohy č. 8 k uvedenému zákonu a nezahrnul kritéria pro zjišťovací řízení, dopady změny klimatu do obou vyhodnocení; z uvedeného důvodu považuje stanovisko SEA za nepřezkoumatelné. Koncepce územního rozvoje negativně dopadá na ústavně garantované právo na příznivé životní prostředí.
6. Dále navrhovatel vymezil, že je dlouhodobě porušován princip trvale udržitelného rozvoje, když nejméně od r. 2011 není v územně plánovací dokumentaci města Šumperk uváděn

a vyhodnocován pilíř sociální, tedy je porušován § 18 a § 19 stavebního zákona. Tato absence vede k závěru o nepřezkoumatelnosti celé Změny č. 2a územního plánu.

7. Pokud se jedná o vyhodnocení potřeby zastavitelných ploch v lokalitě „B.“, porušil pořizovatel své povinnosti plynoucí z § 53 odst. 5 písm. d) stavebního zákona. Je sice pravdou, že studie B. není řešena ve Změně č. 2a, ovšem pouze proto, že pořizovatel nepromítl do pořizování Změny č. 2a výstupy, které měl povinně zpracovat a při tvorbě změny je zpracovat.
8. Odpůrce navrhl návrh zamítnout. Zrekapituloval průběh přijímání Změny č. 2a územního plánu Šumperk a k jednotlivým návrhovým bodům uvedl, že pokud se týče energetické koncepce, řešení Změny č. 2a se nedotýkalo nemovitosti vlastněné navrhovatelem, když navrhovatelova námitka č. 1 v rámci přijímání změny územního plánu se týkala řešení dosud platného územního plánu Šumperk po Změně č. 1. Upřesnil, že podmínky vyplývající z energetické koncepce byly do územního plánu Šumperk vloženy již v jeho původním znění a v rámci Změny č. 1 byly tyto podmínky ve shodném znění přesunuty z původního bodu 3.4.16 výrokové části do bodu 4.4.10 výrokové části.
9. Poukazoval-li navrhovatel na nezákonnost při vymezení zastavitelných ploch v lokalitě „B.“, tyto byly v územním plánu vymezeny již v původním znění v roce 2011 a uvedené řešení se netýkalo Změny č. 2a.
10. Pokud se týká vyhodnocení vlivů na životní prostředí a vyhodnocení změny č. 2 na udržitelný rozvoj území, uvedl odpůrce, že k vyhodnocení vlivů na životní prostředí vydal příslušný orgán ochrany přírody, resp. SEA souhlasné stanovisko dne 14. 2. 2019 a k uvedenému hodnocení neměl výhrady. Toto vyhodnocení je navíc samostatný dokument, který není integrální součástí územně plánovací dokumentace.
11. Námitka ve vztahu k nedostatečně zpracované koncepci zeleně se vztahuje k řešení dosud platného územního plánu a nesměřovala do řešení v rámci Změny č. 2a, kdy tato koncepce nebyla Změnou č. 2a měněna.

Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal předmětné opatření obecné povahy – Územní plán P., v intencích návrhových bodů (§ 101b odst. 2 s. ř. s.), přičemž při přezkumu vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy (§ 101b odst. 3 s. ř. s.). Krajský soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť účastníci s takovým postupem vyslovili souhlas.
13. Krajský soud předně konstatuje, že návrh byl podán včas ve smyslu ust. § 101b odst. 1 s. ř. s., ve znění zákona č. 225/2017 Sb.
14. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005 č. j. 1 Ao 1/2005-98, je opatření obecné povahy správním aktem s konkrétně určeným předmětem a s obecně vymezeným okruhem adresátů. Opatření obecné povahy nemůže nahrazovat podzákonnou normotvorbu ani nad rámec zákona stanovovat nové povinnosti; slouží toliko ke konkretizaci již existujících povinností vyplývajících ze zákona a nikoliv ukládání nových povinností, které zákon neobsahuje. Algoritmus soudního přezkumu opatření obecné povahy dle § 101d odst. 1 a 2 s. ř. s. spočívá v 5 krocích: 1) v přezkumu pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy, 2) v přezkumu otázky, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti, 3)

v přezkumu otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem, 4) v přezkumu obsahu opatření obecné povahy z hlediska rozporu opatření obecné povahy nebo s jeho částí se zákonem (tzv. materiální kritérium), 5) v přezkumu obsahu vydaného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality.

15. Krajský soud zdůrazňuje, že při posuzování návrhu byl veden zásadou minimální ingerence soudu do územního plánování opakovaně připomínanou v četných rozhodnutích Nejvyššího správního soudu. Soudní řízení ve věci návrhu na zrušení opatření obecné povahy je prostředkem ochrany práv, nikoliv nástrojem rozhodování věcných sporů o využití území, které mají být zásadně vypořádány v řízení před správními orgány (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010 č. j. 1 Ao 2/2010-116 publikované pod č. 2215/2011 Sb. NSS). Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 10. 2007 č. j. 2 Ao 2/2007-73 publikovaném pod č. 1462/2008 Sb. NSS uvedl, že v případě územního plánování jde vždy o „*vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků s ohledem na veřejný zájem, který je v nejširším slova smyslu zahájen v harmonickém využití území. Tato harmonie může mít nescíselně podob a ve své podstatě nebude volba konkrétní podoby využití určitého území výsledkem ničeho jiného než určité politické procedury podle schvalování územního plánu, v níž je vůle politické jednotky, která o něm rozhoduje, tedy ve své podstatě obce rozhodující svými orgány, omezena, a to nikoliv nevýznamně požadavkem nevybočení z určitých věcných (urbanistických, ekologických, ekonomických a dalších) mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování. Uvnitř těchto mantinelů však zůstává vcelku široký prostor pro autonomní rozhodování příslušné politické jednotky. Jinak řečeno není úkolem soudu stanovovat, jakým způsobem má být určité území využito; jeho úkolem je sledovat, zda příslušná politická jednotka (obec) se při tvorbě územního plánu pohybovala ve shora popsaných mantinelech. Bylo-li tomu tak, je každá varianta využití území, která se takto „vejde“ do mantinelů územního plánování akceptovatelná a soud není oprávněn v politické jednotce vnucovat variantu jinou. Soud brání jednotlivce (a tím zprostředkovaně i celé politické společenství) před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, avšak není jeho úkolem sám územní plány dotvářet.*“
16. Ve věci je nesporné, že pořízení Změny č. 2a územního plánu Šumperk schválilo Zastupitelstvo města Šumperk usnesením č. 461/20 ze dne 14. 5. 2020 a že změna nabyla účinnosti dne 1. 6. 2020.
17. V projednávané věci je zřejmé, že při přezkumu opatření obecné povahy byly splněny první tři podmínky přezkoumávané v rámci algoritmu soudního přezkumu, tedy Změna č. 2a územního plánu Šumperk jako opatření obecné povahy bylo vydáno orgánem, v jehož pravomoci je vydat opatření obecné povahy (Zastupitelstvem města Šumperk), dále, že orgán, jež vydal opatření obecné povahy, nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti a že opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem. Z hlediska návrhových bodů krajský soud tedy u jednotlivých bodů přistoupil k přezkumu napadeného opatření obecné povahy z hlediska rozporu opatření obecné povahy nebo jeho části se zákonem a dále z hlediska proporcionality obsahu vydaného opatření obecné povahy.
18. Krajský soud při přezkumu předmětného opatření obecné povahy neshledal důvodné žádné návrhové body uplatněné navrhovatelem.
19. Pokud se týká námitek nezákonnosti energetické koncepce města, vymezení zastavitelných ploch v lokalitě „B.“ a námitka týkající se nedostatečně zpracované koncepce zeleně,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

je především nutné zdůraznit, že z obsahu napadeného opatření obecné povahy vyplývá, že napadené části územního plánu Šumperk *nebyly* součástí Změny č. 2a, tedy napadeným opatřením obecné povahy nedošlo k jejich dotčení oproti stávajícímu vymezení.

20. Nejvyšší správní soud uzavřel v rozsudku ze dne 28. 8. 2020, č. j. 6 As 141/2019-64, SbNSS č. 4077/2020, že „*Subjektivní práva navrhovatele – vlastníka dotčeného pozemku – nejsou dotčena (§ 2 s. ř. s.), jestliže navrhuje zrušit změnu platného územního plánu ve formě opatření obecné povahy v situaci, kdy odpůrce napadenou regulaci přebíral z původního územního plánu, jenž je změnou upravován a navrhovatel před správními soudy tento původní územní plán nenapadl. V takovém případě by se totiž zrušením změny územního plánu na navrhovatelově právním postavení nic nezměnilo.*“
21. Uvedené závěry přitom přímo dopadají na zmiňované návrhové body navrhovatele. Je totiž zcela zřejmé, že navrhovatel se domáhá změny těch částí územního plánu města Šumperk, které byly jeho obsahem ještě před Změnou č. 2a a v rámci aktualizace územního plánu po této změně byly pouze do úplného znění územního plánu převzaty. Navrhovatel (ani odpůrce) přitom netvrdil, že by se v rámci pořizování územního plánu města Šumperk proti těmto částem ohrazoval a že by je napadl i v rámci soudního přezkumu. Lze tudíž učinit jednoznačný závěr, že práva navrhovatele nemohou být v uvedených částech nijak dotčena.
22. Ve vztahu k namítanému vyhodnocení vlivů na životní prostředí a vyhodnocení změny č. 2 na udržitelný rozvoj území je potřeba uvést následující.

Podle § 4 odst. 2 stavebního zákona orgány územního plánování a stavební úřady postupují ve vzájemné součinnosti s dotčenými orgány chránícími veřejné zájmy podle zvláštních právních předpisů. Dotčené orgány vydávají

- a) závazná stanoviska pro rozhodnutí a pro jiné úkony stavebního úřadu nebo úkony autorizovaného inspektora podle tohoto zákona, nestanoví-li zvláštní právní předpis jinak,
- b) stanoviska, která nejsou samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jejichž obsah je závazný pro politiku územního rozvoje a pro opatření obecné povahy podle tohoto zákona.

23. Podle § 18 odst. 1 stavebního zákona je cílem územního plánování vytvářet předpoklady pro výstavbu a pro udržitelný rozvoj území, spočívající ve vyváženém vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí, pro hospodářský rozvoj a pro soudržnost společenství obyvatel území a který uspokojuje potřeby současné generace, aniž by ohrožoval podmínky života generací budoucích.

Podle odst. 2 územní plánování zajišťuje předpoklady pro udržitelný rozvoj území soustavným a komplexním řešením účelného využití a prostorového uspořádání území s cílem dosažení obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů na rozvoji území. Za tím účelem sleduje společenský a hospodářský potenciál rozvoje.

Podle odst. 3 orgány územního plánování postupem podle tohoto zákona koordinují veřejné i soukromé záměry změn v území, výstavbu a jiné činnosti ovlivňující rozvoj území a konkretizují ochranu veřejných zájmů vyplývajících ze zvláštních právních předpisů.

Podle odst. 4 územní plánování ve veřejném zájmu chrání a rozvíjí přírodní, kulturní a civilizační hodnoty území, včetně urbanistického, architektonického a archeologického

dědictví. Přitom chrání krajinu jako podstatnou složku prostředí života obyvatel a základ jejich totožnosti. S ohledem na to určuje podmínky pro hospodárné využívání zastavěného území a zajišťuje ochranu nezastavěného území a nezastavitelných pozemků. Zastavitelné plochy se vymezují s ohledem na potenciál rozvoje území a míru využití zastavěného území.

24. Podle § 19 odst. 1 stavebního zákona je úkolem územního plánování zejména

- a) zjišťovat a posuzovat stav území, jeho přírodní, kulturní a civilizační hodnoty,
- b) stanovovat koncepci rozvoje území, včetně urbanistické koncepce s ohledem na hodnoty a podmínky území,
- c) prověřovat a posuzovat potřebu změn v území, veřejný zájem na jejich provedení, jejich přínosy, problémy, rizika s ohledem například na veřejné zdraví, životní prostředí, geologickou stavbu území, vliv na veřejnou infrastrukturu a na její hospodárné využívání,
- d) stanovovat urbanistické, architektonické a estetické požadavky na využívání a prostorové uspořádání území a na jeho změny, zejména na umístění, uspořádání a řešení staveb,
- e) stanovovat podmínky pro provedení změn v území, zejména pak pro umístění a uspořádání staveb s ohledem na stávající charakter a hodnoty území,
- f) stanovovat pořadí provádění změn v území (etapizaci),
- g) vytvářet v území podmínky pro snižování nebezpečí ekologických a přírodních katastrof a pro odstraňování jejich důsledků, a to přírodě blízkým způsobem,
- h) vytvářet v území podmínky pro odstraňování důsledků náhlých hospodářských změn,
- i) stanovovat podmínky pro obnovu a rozvoj sídelní struktury a pro kvalitní bydlení,
- j) prověřovat a vytvářet v území podmínky pro hospodárné vynakládání prostředků z veřejných rozpočtů na změny v území,
- k) vytvářet v území podmínky pro zajištění civilní ochrany,
- l) určovat nutné asanační, rekonstrukční a rekultivační zásahy do území,
- m) vytvářet podmínky pro ochranu území podle zvláštních právních předpisů před negativními vlivy záměrů na území a navrhopat kompenzační opatření, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak,
- n) regulovat rozsah ploch pro využívání přírodních zdrojů,
- o) uplatňovat poznatky zejména z oborů architektury, urbanismu, územního plánování a ekologie a památkové péče.

25. Podle § 43 odst. 1 stavebního zákona územní plán stanoví základní koncepci rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání, uspořádání krajiny a koncepci veřejné infrastruktury; vymezí zastavěné území, plochy a koridory, zejména zastavitelné plochy a plochy vymezené ke změně stávající zástavby, k obnově nebo opětovnému využití znehodnoceného území, pro veřejně prospěšné stavby, pro veřejně prospěšná opatření a pro územní rezervy a stanoví podmínky pro využití těchto ploch a koridorů. Zásady nadmístního významu, které nejsou řešeny v zásadách územního

rozvoje, mohou být součástí územního plánu, pokud to krajský úřad ve stanovisku podle § 50 odst. 7 z důvodu významných negativních vlivů přesahujících hranice obce nevyhloučí.

Podle odst. 2 v územním plánu lze vymezit plochu nebo koridor, v němž je rozhodování o změnách v území podmíněno smlouvou s vlastníky pozemků a staveb, které budou dotčeny navrhovaným záměrem, jejímž obsahem musí být souhlas s tímto záměrem a souhlas s rozdělením nákladů a prospěchů spojených s jeho realizací (dále jen „dohoda o parcelaci“), zpracováním územní studie nebo vydáním regulačního plánu. V případě podmínění rozhodování územní studií jsou součástí územního plánu podmínky pro její pořízení a přiměřená lhůta pro vložení dat o ní do evidence územně plánovací činnosti (§ 30 odst. 4); marným uplynutím lhůty omezení změn v území zaniká. V případě podmínění rozhodování regulačním plánem je součástí územního plánu zadání regulačního plánu a u regulačního plánu z podnětu přiměřená lhůta pro jeho vydání. Podmínka vydání regulačního plánu z podnětu pozbývá platnosti marným uplynutím uvedené lhůty. Podmínka vydání regulačního plánu na žádost pozbývá platnosti, pokud k vydání nedojde do 1 roku od podání úplné žádosti v souladu se zadáním regulačního plánu.

Podle odst. 3 územní plán v souvislostech a podrobnostech území obce zpřesňuje a rozvíjí cíle a úkoly územního plánování v souladu se zásadami územního rozvoje kraje a s politikou územního rozvoje. Územní plán ani vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území nesmí obsahovat podrobnosti náležející svým obsahem regulačnímu plánu nebo územním rozhodnutím.

26. Podle § 50 odst. 7 stavebního zákona, krajský úřad zašle pořizovateli stanovisko k návrhu územního plánu z hledisek zajištění koordinace využívání území s ohledem na širší územní vztahy, souladu s politikou územního rozvoje a s výjimkou územního plánu pro území hlavního města Prahy souladu s územně plánovací dokumentací vydanou krajem. Pokud nezašle stanovisko do 30 dnů od obdržení stanovisek, připomínek a výsledků konzultací, je možné územní plán vydat i bez jeho stanoviska.
27. Podle § 54 odst. 2 stavebního zákona, zastupitelstvo obce vydá územní plán po ověření, že není v rozporu s politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací vydanou krajem nebo výsledkem řešení rozporů a se stanovisky dotčených orgánů nebo stanoviskem krajského úřadu.
28. Krajský soud má především za to, že navrhovatel blíže ve svém jinak obsáhlém a místy až nepřehledném návrhu nevymezil, v čem konkrétně dojde k dotčení jeho práv tvrzenou vadou zpracování koncepce SEA; obdobně to platí o námitkách ve vztahu k posouzení vlivů na udržitelný rozvoj v území, pokud navrhovatel namítá, že nebyl zohledněn pilíř sociální.
29. Jakkoli je ve vztahu k těmto návrhovým bodům (minimálně k vadám SEA) splněna podmínka aktivní *procesní* legitimace, spočívající v obecném tvrzení o dotčení práva na příznivé životní prostředí, absentují již konkrétně specifikovaná dotčení práv řešením přijatým při zpracování SEA, resp. udržitelného rozvoje území, tedy aktivní legitimace *věcná*.
30. Soud připomíná, že soudní řízení správní je ovládáno dispoziční zásadou. Obsah, rozsah a kvalita návrhu (žaloby) předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy návrh zdůvodněn co do dotčení práv navrhovatele kuse, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není

povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za navrhovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78)

31. Krajský soud nemá podklad pro bližší přezkum napadených součástí opatření obecné povahy a nutně se omezí pouze na zkoumání toho, zda hodnocení SEA zahrnuje alespoň 1) popis vhodné metodologie, 2) zjištění a popis stavu životního prostředí a složek, které by mohly být negativně ovlivněny, 3) identifikaci a popis možných kumulativních a synergických vlivů, 4) posouzení těchto vlivů, 5) vymezení kompenzačních opatření a 6) stanovení pravidel monitorování kumulativních a synergických vlivů (blíže také viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011-526, SbNNS č. 2698/2012). Krajský soud hodnocení SEA optikou uvedeného přezkoumal a dospěl k závěru, že uvedené podmínky jsou bez dalšího splněny. Námitka vad hodnocení SEA tudíž není důvodná. Obdobně krajský soud neshledal důvodu pro závěry o vadách posouzení udržitelného rozvoje území, když soudu není ani zřejmé, v čem by mohlo, byť i hypoteticky, dojít k dotčení práv navrhovatele (a jakých), pokud by soud shledal, že uvedené posouzení nezahrnuje pilíř sociální. Krajský soud opakovaně zdůrazňuje, s ohledem na shora citovanou judikaturu, že při přezkumu územního plánu v rámci správního soudnictví je třeba ctít zásadu minimální ingerence soudu do územního plánování. Navrhovatel se v tomto ohledu nemůže stavět do role „všeobecného dohledu“ nad procesem přijímání opatření obecné povahy.
32. Lze také přisvědčit odpůrci, odkazuje-li na souhlasná stanoviska dotčených orgánů, zejména stran posouzení SEA a udržitelného rozvoje. Jak již bylo uvedeno, stanoviska dotčených orgánů jsou závazným podkladem pro územní plán [viz § 4 odst. 2 písm. b) a § 54 odst. 2 stavebního zákona]. K právní povaze a možnosti přezkumu stanovisek dotčených orgánů k územnímu plánu uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7.1.2009, č.j. 2 Ao 2/2008-62 následující: *„Přestože je stanovisko dotčených orgánů pro zastupitelstvo obce závazné, nejedná se o "závazné stanovisko" ve smyslu § 149 správního řádu, tedy o úkon správního orgánu, jehož obsah by byl závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Opatření obecné povahy, pro něž tvoří stanovisko závazný podklad, totiž není rozhodnutím ve smyslu individuálního právního aktu.“* Přezkum stanovisek dotčených orgánů k územnímu plánu tudíž není možné realizovat postupem dle § 149 správního řádu. Aby nedošlo k dotčení práv těch, jichž se obsah stanoviska dotčeného orgánu týká, na jeho přezkum, vyhrazuje jej Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku soudu v řízení o zrušení opatření obecné povahy.
33. Stanoviska dotčených orgánů jsou přitom součástí procesu, v němž je územní plán zpracováván a přijímán. Jsou tedy soudem zkoumána jako závazné podklady opatření obecné povahy, jimž zákon upřel jinou možnost přezkumu. Krajský soud je tudíž povinen se v rámci posuzování toho, zda je opatření obecné povahy vydáno v souladu se zákonem, zabývat i správností stanoviska dotčeného orgánu (shodně také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2008, č. j. 8 Ao 2/2008 – 151), to vše však vždy optikou návrhových bodů.
34. V tomto ohledu, byť absentují věcné námitky stran dotčení konkrétních práv navrhovatele, krajský soud musí konstatovat, že Krajský úřad Olomouckého kraje vydal dne 14. 2. 2019 souhlasné závazné stanovisko k vyhodnocení vlivů na životní prostředí ve

fázi návrhu, které soud shledává jako zcela zákonné a přezkoumatelné (ostatně navrhovatel ani vady tohoto stanoviska nenamítal).

35. Krajský soud shrnuje, že s ohledem na uvedené návrh nemohl shledat v žádné z jeho návrhových bodů důvodným. Jelikož navrhovatel brojil buď proti částem územního plánu, které nebyly součástí řešení přijatého Změnou č. 2a a nelze tak shledat dotčení jeho práv, nebo sice brojil proti částem, jež součástí řešení změny územního plánu byly, ale v návrhu absentuje vymezení a zdůvodnění dotčení konkrétních práv, nepovažuje soud za nutné se zabývat namítaným nesprávným posouzením námitek, které navrhovatel vznesl v průběhu přijímání přezkoumávaného opatření obecné povahy z hlediska jejich kvalifikace jako námitek podle § 52 odst. 2 stavebního zákona, resp. připomínek podle § 52 odst. 3 stavebního zákona, neboť by to na posouzení celé věci nemělo vliv.

Závěr a náklady řízení

36. S ohledem na uvedené skutečnosti tedy soud shledal návrh nedůvodným, a proto jej v souladu s § 101d odst. 2 věta druhá s. ř. s. zamítl.
37. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému odpůrci nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti navrhovateli, neboť jeho náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 12. října 2020

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

